

Sygnatura akt VI Ka 994/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **7 lutego 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Trzeja-Wagner

Sędziowie SSO Grzegorz Kiepusa (spr.)

SSO Grażyna Tokarczyk

Protokolant Marzena Mocek

przy udziale Elżbiety Ziębińskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2014 r.

sprawy **J. W.** ur. (...) w K.,

córki Z. i U.

oskarżonej z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 26 czerwca 2013 r. sygnatura akt IX K 591/12

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i wymierza jej opłatę za II instancję w kwocie 660 (sześćset sześćdziesiąt) złotych.

VI Ka 994/13

UZASADNIENIE

Apelacje od wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżył on wyrok w całości i zarzucił mu:

- błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących jego podstawę, a mających wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżona działając z zamiarem bezpośrednim doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez przedsiębiorstwo (...), a w szczególności, że obejmowała swoim zamiarem niespłacenie zobowiązań zaciągniętych wobec (...)Sp. j., podczas gdy nie miała wiedzy o stanie finansów i zadłużenia spółki;

- obrazę przepisów postępowania w postaci art. 7 kpk, która miała wpływ na treść orzeczenia, poprzez uznanie, że zgromadzony materiał dowodowy wskazuje na działanie oskarżonej z zamiarem bezpośrednim doprowadzenia firmy (...) do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem;

- obrazę przepisów prawa procesowego, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 5 § 2 kpk, polegającą na niezastosowaniu normy prawnej określonej w tym artykule i przyjęcie jako podstawę uznania winy oskarżonej nie dających się usunąć wątpliwości, poprzez rozstrzygnięcie ich na niekorzyść oskarżonej, zamiast jej uniewinnienia.

W oparciu o podniesione zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu alternatywnie domagając się zmiany zaskarżonego wyrok poprzez jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Apelacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym. Nietrafny okazał się zarówno zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, jak i zarzut obrazę przepisów postępowania mogących mieć wpływ na treść wyroku. Sąd pierwszej instancji dokonał bowiem prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o wszystkie przeprowadzone dowody, ocenione zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, z uwzględnieniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonej, a stanowisko w przedmiocie winy oskarżonej uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, wskazując jakie fakty uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Przeprowadzona przez sąd rejonowy ocena dowodów była rzetelna i wszechstronna, dlatego też sąd odwoławczy ją podzielił. Wbrew wywodom apelacji oskarżona знаła kondycję finansową swojej firmy. Jako właścicielka przedsiębiorstwa wiedziała przecież o toczących się szeregu postępowaniach egzekucyjnych, których następstwem było zajęcie rachunków bankowych przez komornika. Nie mogła zatem nie wiedzieć, co słusznie zauważył sąd rejonowy, że nie będzie w stanie dokonać przelewu środków pieniężnych na konto pokrzywdzonego, zgodnie z umową, w terminie 7 dni, skoro zdawała sobie sprawę z tego, iż konto bankowe firmy jest zajęte, a wszystkie wpływające na nie środki są przekazywane innym wierzycielom. Trafnie zatem skonstatował sąd pierwszej instancji, że skala zobowiązań oskarżonej względem wielu wierzycieli, a w szczególności fakt zajęcia rachunku bankowego firmy oskarżonej, uniemożliwiała wywiązanie się oskarżonej z umowy z pokrzywdzonym przedsiębiorstwem w kształcie w niej określonym tj. w terminie 7 dni. Słusznie podkreślał sąd rejonowy, że zamiar doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem nie polega jedynie na zamiarze niespłacenia zobowiązania w ogóle, ale również na zamiarze spłacenia go po terminie określonym w umowie. Faktu, że oskarżona doskonale wiedziała, iż zobowiązania jej firmy regulowane są po terminie, dowodzą jej wyjaśnienia (k. 361). Chybiony okazał się również zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości nie dających się usunąć na niekorzyść oskarżonej. Przypomnieć należy, że wymieniona w treści art. 5 § 2 kpk zasada in dubio pro reo jest adresowana do organów postępowania karnego. Oznacza to, że do jej naruszenia dochodzi jedynie wówczas, gdy ów organ – mimo dostrzeżenia nie dających się usunąć wątpliwości – nie rozstrzyga ich na korzyść oskarżonego. Argumentacja zawarta w uzasadnieniu sądu pierwszej instancji nie wskazuje na to, aby sąd ten powziął tego rodzaju wątpliwości i nie postąpił zgodnie z nakazem wynikającym z art. 5 § 2 kpk Sąd odwoławczy również tego rodzaju wątpliwości – w realiach niniejszej sprawy nie dostrzegł. Skoro sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił całość zebranego materiału dowodowego zgodnie ze wskazaniem wynikającymi z art. 7 kpk, nie czyniąc tego w sposób wybiórczy, trudno jest zasadnie podnosić, by sąd naruszył zasadę domniemania niewinności. Reasumując, stwierdzić należy, iż wina i sprawstwo oskarżonej w zakresie przypisanego jej występku z art. 286 § 1 kk nie budzą wątpliwości, a wymierzona jej kara 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata oraz kara 80 stawek dziennych grzywny po 30-zł każda jest karą adekwatną tak do stopnia zawinienia, jak i do stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Nie znajdując zatem podstaw do wzruszenia zaskarżonego wyroku orzeczono jak na wstępie. Rozstrzygnięcie o wydatkach za postępowanie odwoławcze i opłacie za drugą instancję ma swoją podstawę w art. 636 § 1 kpk